

flaede Grundlovsforandringer indenfor de Grænser, hvor de kunne være berettigede, og der lade Grundloven selv beholde sin Character og Betydning. Givte disse Grænser ere, vilde desuden, saalænge Regjeringen ikke yderligere har udtalt sig i Sagen, ikke engang endnu med fuldkommen Nøiagtighed lade sig bestemme.

Dette Mindretal maatte og ansee det som mere betegnende Rigsdagens sande Stilling, naar Thinget saaledes blot tog Regjeringens Udkaft, som et Forslag til nogle Forandringer i Grundloven, hvilket det jo virkeligt er, idet det støtter sig til Grundlovens § 100, og, som anført, hjemviste disse Forandringer inden de rette Grænser, end naar Thinget selv tillige opstillede sine Kættelser som et nyt uafhængigt Forslag til saadanne Forandringer. De Betingelser, hvortil Thinget er nødt til at knytte Samtykket til disse Forandringer, vilde i førstnævnte Tilfælde mere vise sig, som det, de i Virkeligheden ere, og strax fra Begyndelsen af ere blevne erklærede at skulle være, som et Middel til at forene Thingets uafviselige Forpligtelse i denne Sag ligeoverfor Folket, med Regjeringens Forandringer paa at give en Fællesforfatning uden Thingets active Mellemkomst, hvorimod samme Betingelser, nu tillige, og, som det synes, til Overskud, stillede i et uafhængigt Forslag, turde faae et Udseende, der let kunde tydes som et Indgreb i Initiativet til den almindelige fælles Grundlovgivning, hvortil Regjeringen med Hensyn til Hans Majestæts endnu bestaaende absolute Souverænitæt i Hertugdømmerne negter Thinget Berettigelse.

Nærværende Mindretal har derfor troet at burde foreslaae, at det Resultat i Realiteten, hvorom det med Fleertallet er enig, til forestaaende anden Behandling alene stilles som en Række af Ændringsforslag til det af Regjeringen forelagte Udkaft.

Dette Mindretal maatte ansee denne Fremgangsmaade som i og for sig langt mindre betænkelig, end, ved Siden af et Udkaft, der har den ovenfor udviklede Character, slutteligt at opstille Resultatet af sine Betragtninger i en Form, der, hvis den havde foreligget alene, kunde have medført at Regjeringen muligt slet ikke ansaae sig bemyndiget til at

indlade sig paa nogen som helst Forhandling af Sagen.

Selv om man imidlertid forudsatte, at en saadan sluttelig Affatning af hele Sagen i andre Henseender var ubetænkelig, saa har dette Mindretal dog ikke kunnet overbevise sig om, at en Række af Ændringsforslag til Grundloven af 9de Juni 1849, der ikke selv umiddelbart foreligger til Behandling, efter Forretningsreglementets § 13 skulde kunne betragtes som Lovsform. Begrebet om Lovsform medfører i Almindelighed en bestemt og tydelig Angivelse af selve Lovens Indhold, og kunde formeentligt ikke ansees fyldestgjort ved en Lovredaction, der, for at udfinde Lovens egentlige Indhold, gjorde det til en Nødvendighed at anstille en for Mange endog vanskelig og forvildende Sammenligning med en anden gjældende Lov.

Dette Mindretal forbeholder sig imidlertid, i denne sidste Anledning, blot at stille et Ændringsforslag til Sagens 3die Behandling, hvis dette Punkt ikke forinden paa anden Maade maatte være afgjort.

Forslag af 2det Mindretal:

Aggaard, Bregendahl, C. A. F. Christensen, Jacobsen, Meier og Rosenørn ere vel i de fleste Punkter enige med Fleertallet, men afvige dog, fornemlig med Hensyn til Overgangsmidlet, paa en saadan Maade fra det af Fleertallet indstillede Forslag, at de have anset det rettest foreløbig at fremsætte den Afgjorelsesmaade af Sagen, de foretrakke, som et sammenhængende selvstændigt Forslag, forbeholdende sig Adgang til enten at bringe det under Thingets Afstemning i denne samlede Skikkelse eller gennem særlige Ændringsforslag til Fleertallets Indstilling.

Den Forskiel, der saaledes fremtræder mellem Udvalgets Fleertal og os, er især begrundet deri, at vi lægge en større Vægt paa vor hidtilværende Grundlovs Egenstaaelse som Rigsgrundlov. Denne fremgaaer utvivlsomt af den kongelige Kundgjørelse af 4de April